

STUČIJSKA KNJIŽNICA
NOVO MESTO

Ms 1/viii - 11e

Ms 1/viii iz Me

Stamenko: Pomlad.

Stamenko:
Moj svetel miselni svet je
vse pomlad sem semjo zrakijala
in izdala nato -

Zlato solnce je vstalo in pregnalo dolgo in težko noč,
V mladem jutru živimo, ko je vse sveže in čisto. Capri,
mo mlade cvetove in usrkajmo solnce! Življenje nam
bodi pesem, ki dopele trvalo solnce.

sem jaz travele,
na svoji stropi misli in kometi puzila -

Stamenko: Pomlad.

milo je padel mrak ...

Tam daleč je. Tu nič ne plje, nam je daleč in jolkarno -

Povejo, da je umrl v bolnici, in moj svetel pred in svetel stadij

Moje gredice niso nikoli cvetjca poznale -

Češsko pomlad sem zemljo xratujala

in čakala nate -

Čečno sem zače

jokala in solnce prosila, da te obrije

Kadar obiščeš moje gredice,

Speshom posuže bele stezice

sem zače hranila,

na nje stopiti nisem nikomur pustila -

Češsko pomlad sem zemljo xratujala

in čakala nate -

Čečno sem zače

jokala in solnce prosila, da te obrije

Kadar obiščeš moje gredice,

Speshom posuže bele stezice

sem zače hranila,

na nje stopiti nisem nikomur pustila -

Enigma: Slunja.

V ozračju je vzvalovila mogočna pesem treperečja po mi,
ree ...

Igral sem se kakor otrok, z meglo, ki je legala na mojo dušo...

Mojo oče! -

Milijon luči je požiralo meglo s vsem drpučenjem lakno
pitlajočega vetra, truma duš je pripogibala kolena, v srcu je ustal spomin
grenkosti in žalosti polni, usta so šepetala čisto in podarvano z jokom davno
že porojene želje.

Moje omejene oči so zrle v jesensko podarvano meglo. Tam so
kileli spomini mojemu življenju enakih, moje misli so komaj dohajale utripi,
če mojito mrtvite oči, duša ni imela časa za vzdihe ...

Za morjem -

Ubogi oče!

Jokal sem kakor otrok, solza je kaniła preko megle nar,
sna na, čisto sem sklonil glavo in molil -

Oj, kaj bi dal za lepo besedo, za pesem mojemu srcu sta,
dalo in ljubezni polno!

Veliki zvon je zvonil kakor kralj nad dolino.

Siamonko ² in zavelo jo po svečate, v mojo dušo je zadržal spomin, na ze „
mlie je padal mrak ...

Tam daleč je. Tu nič ne piše, nam je trudno in jokamo -

Pavijo, da je umr! v bolnici, on moj širokete prsi in tesete stacke,
ste polnite oči, tvek neprestko bljenite otrok in moj žene, ki je sedaj trpijenje, in
da je jokal, ko je umiral -

Alje si, pridei, da te objamem! -

Pred mano je pisano polje, moje solze teko nazaj, moja duša polje
v nemirno prilajenite vzetihte, moja misel te išče.

Tiho stopam med grobovi, kakor romar iščem, rožine, jolkane,
moja noga beži, teče, oči se zapirajo in čakajo.

Ne strah me je, zede me in se noč mi!

Pasem nameril korak po stezi, birtja je zapela pesem, moja
duša se je zdržnila, oči so se napele, birtile so v senco ob gozdru.

Onje!

Oti oče, počakaj, grem k tebi, pri tebi je življenje! -

Velika roka bela in ruzna je padla k telesu, za trepotala
in zašuz meza so drevesa, popozjani je jeknil vzrite smrti enak.

Oči so se odprle, v duši je uzvalovilo, srce je utripalo ve,
dno bolj in bolj, noga je odstala.

Trakuz je za detetelo po svečate, sižil sem k koncu usete
koncev.

... in jaz čaka klam

—

... in jaz čaka klam

... in jaz čaka klam

Tam daleč pojo zvonovi žalostno melodijo sre, on spi, jaz čaka klam
in jokam in iščem.

Viga!

Megla je padla na me, kakor breme se mi je vsedla na ra,
me, trbež se je utkrivil, oči so močno zle v drevesa.

Oho oče, hje si, piši!

Jutri sem dobil črno obrobjeno pismo, da je umrl.

Stamenko: Zapriščena.

ponaša se.

Prisluša se je utrčila pred mornarji: ino portave, iste obrazy, iste
kajje, la razstini napiti.

Ob krosniti novih sedi,
na belite nitkati stoni
in misli:

„Po sobi je nosil čete na rollak,

peni junaške mru je prepeval —
ždesal je zibelko sirtku.

Dva srca je vanjo izdolbel:

svoje in moje, je pravil.”

Na otknu je utrgala rožo
in jo odnesla sirtku v zibelko.

Pognala je zoper čolniček
med nitke

in je zjokala —

Laševka: Dom mrtvite.

Divja moja, kakšno deželo si obiskala? Čigava roka
te je vodila sem? Kar upaš tu najti zaželeni domi Pernice? Čigava je
ta dežela?

"Ta dežela je dom mrtvite, sem me je vodila roka
sami."

Tu res, prikajali so ljude, vsi z enakimi postavami,
enakimi obrazi, odeti v enaka oblačila. Ločili so jite te napisi:
Kraji, berač, faraon, bogatin, tlapec, gospodan. ^T Kdo si ti s temi
čudnimi napisom? ^T Ki je pisalo ljudstvo ta napis, pisan s krvjo?
"S silo pokopana!" Kaj nisi umrla sama?

"Nisi umrla sama, pokopal me je gresni člo,
veški roč. Ta napis pa so napisali oni, ki so umrli v terepenenju
po menii. Tu ta je pisan z njihovo stono krvjo."

Čudna je ta postava, lepša od drugih, ta mihi o,
braz, te blage oči in ta roka, na kateri leži glava prijetejše kot na
metelkopernasti blazini in na kateri zasaja v tepopretoklost
človeštva, brez zlobe in sovrašva, brez krivic in laži. Pretoklost
nam bodi tudi pritočnija, a ne uolajnost.

Stamantko: In vedno bolj se je oddaljevala in vedno dalje so morale zreti kro,
peneče oči.

Procesija se je vrstila pred menoj: iste postavbe, isti obrazi, iste
halje, le različni napisi.

Sedaj pa so se pomešali med se druge, do sedaj neznanji ljudje,
katerite obrazi so bili zmučeni, katerite halje so bile poštropljene s posteljnji,
mi kapljami krvi in katerite čelaso bila znamenovana z znamenjem uetno,
sti.

Pocarnje se je pomikala procesija, ker noge teh ljudi so hodi,
lez udrujenimi koraki.

Sedaj pa so zopet prišli ljudje z istimi postavami, istimi
obrazi, odeži v ista oblačila, le z različnimi napisi. Analu se bodo vrsti,
le za temi ljudmi tudi Lepota, Ljubezem ...

Diša, sedaj si našla dom Pernice, do katerega si re,
mala in katerega si iskala. Sedaj pa čakaj, da dobiš ljudi ti postavo,
enako drugim, obraz, enak drugim, haljo, enako drugim in na,
pis.

Stamenko, Sejalcem.

O, vi sejalci,

Kaj orjete ceste v mojem Krajjestvu,

Kaj sejete semce v rjive Natimzite!

Tu je vse trdo, vse težko.

Petrovi silni turumijo

in rzejejo, trgajo, nesejo — —

Krali tega Krajjestva

vetrovom ni gospodar.

Stavretko: Jesen je.

Jaz muzikant na harmoniko sem igral v tihem
po sveti — Jesen je, lizbica,
začo ne obrzpai,
ker so solnce zakrili
sivi oblaki —
Ta mošta, nad vodo in pod težkimi oblaki sem igral di-
že in strastno. Dej in megla
bosča mirila,
namna solnce odkrila,
vse slajše, vse večje —

Moje misli so plavale po širini osemerski — —

Moja pot proti življenju je bila pot v življenje-trpije
nje, vesla, ki je dolga od morja in se prelta do križiča. Poti se je da
čim bolj v ozkejšo potno krovite sraj, misle, gorjani
boli.

Enigma : Utrinki.

Prepetenje je po nedosežno lepota je trpljenje!

Življenje potopljeno z življenjem je trpljenje.

Enigma: Muzikant na harmoniko v svetlu.

Čez muzikant na harmoniko sem igral valčke in polke
po svetlu — — —

Dijana pred menoj je plesala protlet ples življenja, kraznik
postav, zakopana v meglo kratkovidnosti in vitega nedoživetja v neredu
babilonske zmešnjave.

Ta mostu, nad vodo in pod težkimi oblaki sem igral di-
tje in strastno, vedno bolj se je urtelo vse okoli mene, vse je upilo in norelo
v miraku pojenja jode svetlobe.

Kakor polječ latno in skrivnostno je zavol veter, soln,
ce življenja polno je vrglo svoje žarke v narode zemlje, v prsile se jedvi,
grilo mnogočno krepenezje po nedosežnem mladostnem krepenezju.

Moje misli so plavale po širnem vsemitju — — —

Moja pot sredi življenja je bila pot v življenje-trplje-
nje, cesta, ki je dolga od morja in še pretlo do križišča poti se je o-
čeni zožila v ozko stezo polno krvavite srag, mrtle, gorja in
boži.

Enigma : Šu zagodel sem koračnico polno divjega rakla šepaste
roge v bolnico.

Hodil sem po polju, široko raztegnil mek, tresčočo pe,,
sem polna žalosti je plavala ob vodi tja do temne zidov, moja du,,
ša je gorela v objemu blaznosti in nezavesti velikega jara.

Pa se mi je na mostu zavrtelo in v velikem toku kot
magnez sem padel na zemljo. Zamrzla sta so ohladila moje željne
in vroče ustnice željne polju ba.

Pozvonil sem ---

In počem nisem vedel nič več, kaj se je zgodilo z
menoj.

Zinnaj pa je nalezaval meg, jaz v široki sobi de,,
setite postelj sem sanjal pozno v noč strasne sanje.

Noj Bog! -

Pa sem hotel zaigrati pesem, da bi plesale poste,,
lje okoli mene, da bi zapel pesem fantov in deklet ob polnočnem
času veselo, toda moja noč je bila srta pod težo nezavesti,
omagana je silila kvišku k življenju, a zastorj.

Pozno u jutro je zazvonilo po pruzi dvorani iic usete de,,
set postelj se je zganelo.

Prej tako mrtvo življenje je vzkliko v novem upanju na za
željeno pomlad polno vonja in cvetja in sladke ljubezni.

Polarn je ---

Pozno u noč je sanjal osvojti ljubezni, oči je imel polzaprite
in uprte u zeleno brč, ki je polna strahote svetila u mrtve obraze.

Polastil se me je velik strah.

In skizal sem priti do življenja, moje odtravanje in preriva
nje u gnječi polmrtvite je bilo nezgodno in nesramno.

Zavedel sem se ---

Pa je stopil u sobo sosed, milo je pogledal, se obrnil u stran in
zamrmral mojemu razumu nekaj nezdrave besede.

Moje mrtve oči, polne krepenja, posolnice so razumeleji
vjenje drise mojega obiskovanja.

3 Bogor! - Pa se pozdravi!

In za jokal sem kakor otrok, očejo potegnil preko glave, za
sotkal polslišno in zaspa u nezavestnem upanju.

Zjiziraj sem bil vroč kakor železo v ognju ---
Pa so zmajali z glavami, tiko šli mimo in šepetali čudnebe,
seče ---

In tako dan za dnem, dohler ni posijalo solnce mladim
popokom nasproti.

Pod posteljo se je oglašila harmonika sama ož sede in glasne
pesmi so plavale po bolniče obrazite.

Tečaj sem ustal, še polzaveser, prijel harmonika, zaigral za
pet pesmi in romar v življenje.

Megla neprodirna očeri je plavala nad dolino, tam me,
kje je zavriskal vlak, pod mano je šumelo, moja duša je plavala v usenici,
je, moje oči so iskale smotra.

Pozno v noč bje zra polnoč, jaz sedim od mizi in pišem
pisma dragim, spontini ustajajo v drivi, kakor življenje stopajo na oder, za
kultivirani se bori trpienje, tam daleč zvoni in klitice v svet romarska
pesem solnce.

Uca site, ko težim na postelji in sem poln zlatite misli, si
želim pesmi, moji duši sla dkiti.

Ko sem ležal bolan, so mi bili najljubši otroci. In tečaj
je bilo moje srce kakor otrok, pol sem in ljubil, moje oči so bile sanjave.

po življenju.

Krazlega na poljano, drevesa mole svoje veje široko na vse strane,
ni, listje rumeni in pada, življenje teče na poti spoznanja k smrti ---

O kje je moja harmonika!

Nekoč, ko sem stopal skozi gozd, sem slišal peti slavca svoji ljubi,
bici in zaželel sem si, da bi zapel kakor otrok, zaželel sem si, da bi ljubil kakor
solnce in tedaj je vstopilo v dušo spoznanje prejšnjem neena ko ---

Pito in skrivnostno sem uzkliznil v mrazlo poljano, odme,
vato je po gozdu, vse se je zganilo, moj uzkliz je plaval k solncu, voda je po,
žirala sladke besede ljubezni kopriče duše ---

Tam daleč stoji bela hiša z nedrojo okni, v njej sode zdeseti,
mi posteljami, listi še gori zeleno, moje srce želi svetlobe, moja duša želi
mir ---

Pa zdi rad pel pesmi na vasi pozno v noč o rdečih rožah ---
Velik stolp se je uzdignil od zemlje do neba, plezal sem
gor, da pridem v usemirje ---

Ovi, jaz sem muzikant na harmoniko! Kje
ste svatbe, da vam zaigram valčke in polke, kje?!

Stamenko: Ni še uš, detle, odorniti večerite:

Če dajavi gore, zarja za rjimi,
pesem dneva je umirala v maju,
pesem lepega dneva v maju,
kateremu je ljubezen krajica -

Katko sta romale najini drisi:

Nad travnikom pisarnim sta rožice iskale
in s pesmijo fito jite spraševale,
ali že spijo,
ali bedijo
in čakajo slavčka, da jite zaziblje.

Sedaj so večeri megleni in mrzli:

Rožice vse so pomrle, ptički so pesem odnesli.

Jaz jočem ob oknu in ključem za rjimi -
Č drisi je žalost in megla v daljini -

Via 901: Smraku.

Nebesni junak premagan in krvavi se je zgrudil. Širo,
čern dvobojni je zmagal lahki mladenič, ki pijan zmage utka v dolini
in spremljati od lahke utričev, slavo mu prepetajo čite, stopa na krabe in
kolone odeje v svačostko oblačilo.

Po azeji težkote kostonjev, katerite vrsti se izgublja v da,
ljino, stopa mlada deva. Skoro nesušno črni njeno belo oblačilo. Izpod če
la se vrestite dve plumenici, kot zvezdi vodnici v temnite nočte.

Če črni gost prišurmi jo ne ljubo pozdravi, da skriva svo,
je nežne ude in isče pred sabo junaka, ki bi jo rešil ne ljubelega gosta in
samozavestno odvitira naprej s svojavo daljavo.

Čaritelja je, postala in zrla za njim v daljino. Kestih,
no je stala njena roga, kot preganjena srna, da zdelaj pa zdelaj na naj,
manjši črni poloti proti koncu azeje.

Temirno je datnil veter in spravil zlate vrtove dre,
ves v temno tenčico svo je spremljevalke.

Primenno listje je v večernem piču črniljalo svojo pesem
in padalo krog rje, kot da bi jo poljubovalo in se radouvalo, da jo mo,
re razveseljevatis svojimi pejem.

Zazibalo jo je v sanje zlatega kraljestva.

V večerih polnem življenja, zakrepnel sem piti iz čase, ki se mi je porinjala in stopil sem v naravo. Hodil sem po aleji, stopal na tla pokrita z jesensko odejo in gledal sledove pijanega zmagovalčevega sprema.

Če da se mi je zakotelo potovi, po vrtu življenja.

In kot bi se dvignila izpred mojih oči, zagledal sem - ne morala bližajajočo se gospo, odejo v črni plašč, ne jurnatka prižigajočega večerne svetilke, ne nevidno rotlo slikajočo ne-živim, deno zadovoljstva sem gledal.

Preuzelo me je, da bi stopil pred njo in pokleknil, kot pred kraljico sveta.

Stopil sem bližje in gledal, kako cvete njeno življenje. Čudno me prevzame njena lepota, kot bi prvič srečal jurtanjo Danico. Prijel sem jo za rotlo in občutil sem nežne globine njene duše, diti njenega življenja.

Stojim ob vr uenju, kipenju, vrtu čiste lepote in ogledam čiste duše.

Fita noč prikaja, nika sanjava...

Festno drug (ob drug) ob drugem sva stopala po otožni aleji, ki jo zapušča življenjska moč.

Netko mi je bilo ta večer pri duši in zdelo se mi je, da sem kralj...

Spogledi izra očal.

Spodnjič vzoritne odhajajoči gost in za njim se čujele
milo glasanje violine, kot vabenje srčnih zvonov in čiščenje — — —
najlepše.

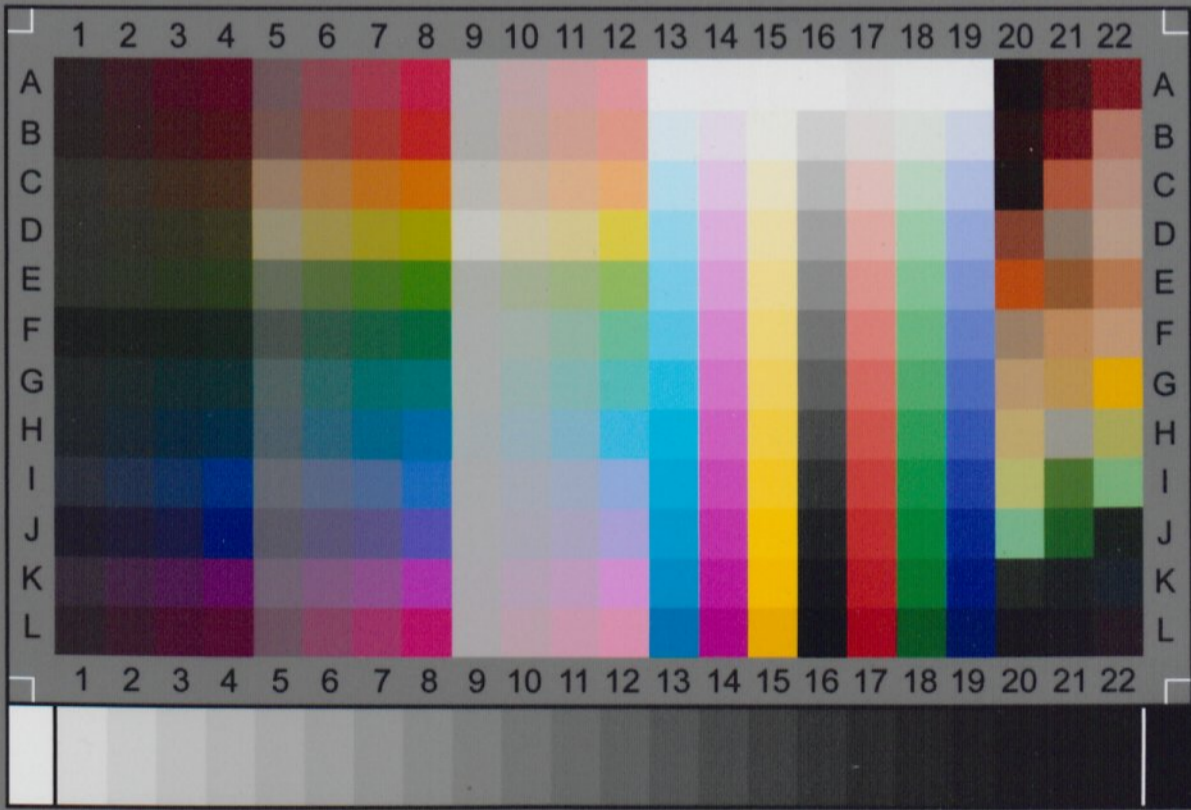
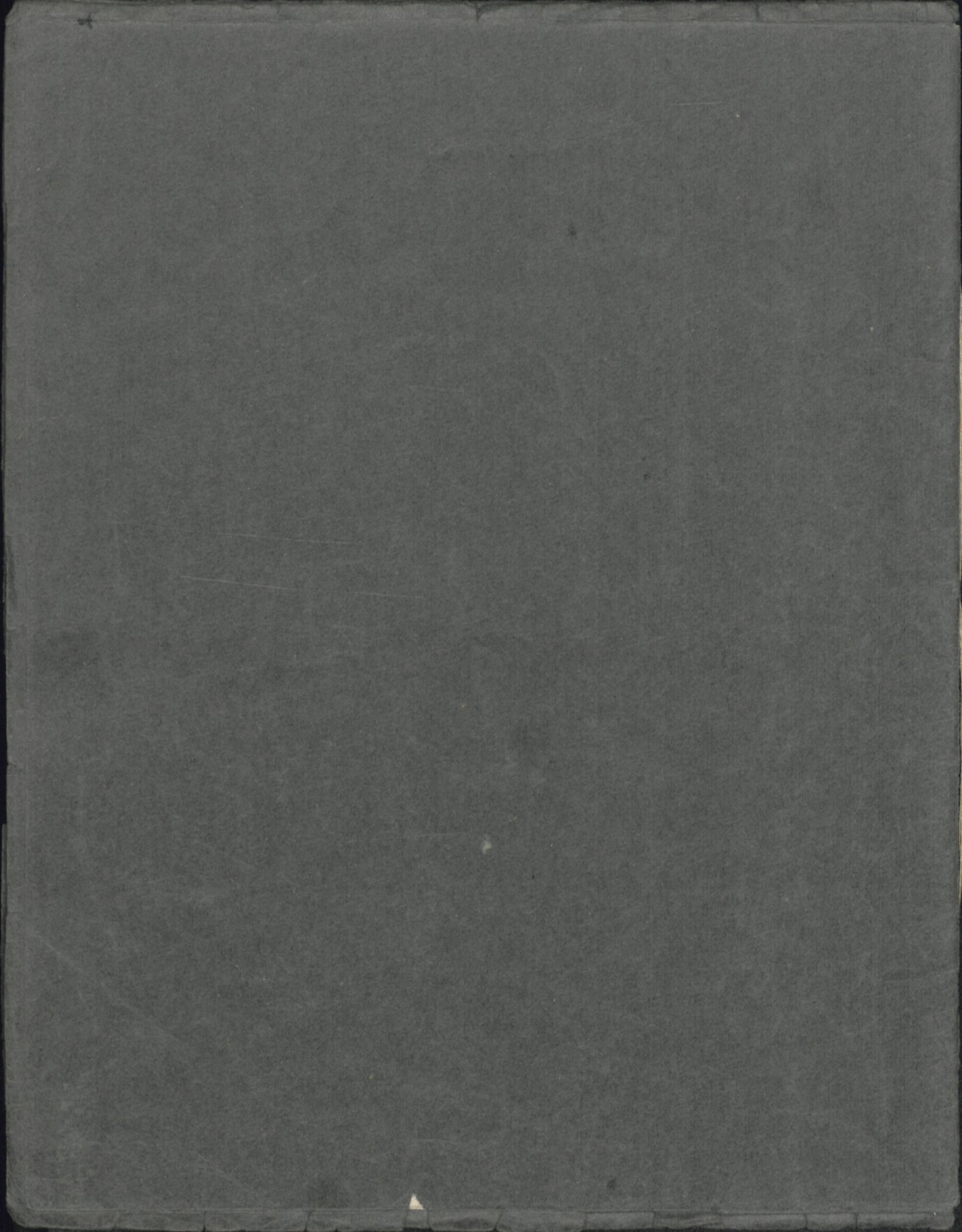
Logledi iz 3a oča.

Appleby & Co. Ltd.

1. 89ev.

1. 02.

1925-26.

IT8.7/2-1993
2007:04

 Colortrac www.colortrac.com

Printed on Kodak Professional Paper
Charge: R070405